

ΤΑ
ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΚΩΜΩΔΙΑ

Εἰς μίαν πράξιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

ὑπὸ ΚΑΠΛΑΝΙΔΟΥ.

Ἐκδίδεται ὑπὸ

ΕΥΤΥΧΙΟΥ ΒΟΝΑΣΕΡΑ

ἡθοποιοῦ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Τύποις Π. Εὐμορφοπούλου

1887.

ΤΑ
ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ

Εἰς μίαν πράξιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

ὑπὸ ΚΑΠΛΑΝΙΔΟΥ.

Ἐκδίδεται ὑπὸ

ΕΥΤΥΧΙΟΥ ΒΟΝΑΣΕΡΑ

ἡθοποιοῦ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Τύποις Π. Εὐμορφοπού

1887.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΛΟΥΣΦΟΡΔ πλούσιος γέρον.

ΛΙΚΑΤΕΡΙΝΗ σύζυγός του.

ΕΜΜΑ θυγάτηρ των.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ σύζυγός της.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ Θαλαμηπόλος.

ΕΡΡΙΚΟΣ ύπηρέτης.

Ἡ σκηνὴ ἐν Γερμανίᾳ.

ΤΑ

ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΠΡΑΞΙΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

*Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀλφρέδου. Μεσαία θύρα
καὶ δύο πλάγαι. Ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα φαγητοῦ. Δεξιᾷ
καὶ ἀριστερᾷ τράπεζα με ἐφημερίδας καὶ λοιπὰ χρειώδη*

Σκηνή α΄.

ΕΡΡΙΚΟΣ, εἶτα ΕΛΙΣΑΒΕΤ.

Ὁ Ἐρρῖκος διευθετεῖ τὴν τράπεζαν ψάλλων.

Ἐλισάβετ (ἐξῶθεν). Ἐρρῖκε! Ἐρρῖκε! Ἄνοιξε.

Ἐρρῖκος. (Ἄνοιγει τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται ἡ Ε.λι-
σάβετ κρατοῦσα πιτάκια ἅτινα ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

Ἐλα νὰ σὲ βοηθήσω (ἐνῶ διευθετοῦσι τὴν τράπεζαν τὴν
ἐταγκαλίζεται).

Ἐλισάβετ. Ἠσύχασε, θὰ μᾶς ἰδῆ κανεὶς καυμένη.

Ἐρρῖκος. Ποῖος θὰ μᾶς ἰδῆ;

Ἐλισάβετ. Ὁ ἀφέντης.

Ἐρρῖκος. Ἄχ ψυχὴ μου! Ἐνα φιλὶ ἴστα πεταχτά,
ἔξυρεις τί γούστο ἔχει.

Ἐλισάβετ. Καλά, μὰ ἄν ὁ ἀφέντης . . .

Ἐρρῖκος. Καὶ ἄν μᾶς ἐβλεπε τάχα;

Ἐλισάβετ. Τί λόγος; θὰ ἐντροπιαζόμεν.

Ἐρρῖκος. Καὶ διατί; Μήπως αὐτὸς δὲν φιλεῖ τὴν γυναῖκά του, καὶ μάλιστα τώρα 'ποῦ εἶνε καὶ νειόπανδρος.

Ἐλισάβετ. Ναί, μὰ φιλεῖ τὴ γυναῖκά του. Ἄν ἦσουν καὶ σὺ ἄνδρας μου.

Ἐρρῖκος. Ὅλιγος καιρὸς ἔμεινεν ἀκόμην.

Ἐλισάβετ. (Στενάζουσα) Ἄχ! ποῖος ἔξευρει ὄλο τὰ ἴδια μου λέγεις.

Ἐρρῖκος. Καὶ σὺ βλέπω πολὺ βιάζεσαι.

Ἐλισάβετ (ἀπομακρυνόμενη) Ἔλα, σιώπα. Τί λόγια εἶν' αὐτά. Σιγύρισε τὸ τραπέζι. Τὰ πενθερικά τοῦ ἀφεντικού μας θὰ καθίσουν εἰς τὸ πρόγευμα.

Ἐρρῖκος. Εἶνε ἐπάνω 'στῆς χαραῖς των. Ἄχ! Νὰ εἶχα κ' ἐγὼ πατέρα θὰ εἶχες καὶ σὺ πεθερό.

Ἐλισάβετ. Αἶ! τί νὰ γίνῃ! Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὄρφανή.

Ἐρρῖκος. Ἄμα στεφανωθοῦμε, θὰ γίνωμε πεθερὸς καὶ γαμπρός, πεθερὰ καὶ νύφη. Ἄ! τέλος πάντων τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο.

Ἐλισάβετ. Ναί!

Ἐρρῖκος. Τί;

Ἐλισάβετ. Τίποτε, εἶπα ναί.

Ἐρρῖκος. Δὲν φθάνει αὐτό, πρέπει νὰ 'πῆς καὶ ἐκεῖνο ποῦ εἶπα.

Ἐλισάβετ. Ποῖο;

Ἐρρῖκος. Νά, τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο.

Ἐλισάβετ. Διατί;

Ἐρρῖκος. Διότι ἔτσι πρέπει.

Ἐλισάβετ. Οὐφ! Καύμενε χάχα!

Ἐρρῖκος. Ὅταν κανεῖς ἐτοιμάζει κάτι τι ἔτσι λέγει·
«Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο!»

Ἐλισάβετ. Αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαις.

Ἐρρῖκος. Ἀνοησίαις λέει; Ὅταν ὁ μεγαλοδύναμος ἔ-
καμε τὸν κόσμον καὶ εἶδε ὅτι ὅλα εἶνε καλά, αὐτὸς ὁ ἴδιος
εἶπε· «Δόξα σοι ὁ Θεός! Ὁ κόσμος εἶνε ἔτοιμος.» Διὰ τοῦτο
ἔγεινε συνήθεια νὰ τὸ λέγη κανεῖς.

Ἐλισάβετ. Οὐφ καύμενε μὲ τῆς μωρολογίαις σου.

Ἐρρῖκος. (Συβαρῶς.) Ἐλισάβετ! Ἄ! δὲν πρέπει νὰ
ἦσαι ἄπιστος πρὸς τὸν Θεόν. Ἐλα ἐδῶ καὶ εἶπέ καθὼς ἐγώ·
«Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο»

Ἐλισάβετ. Ὅχι!

Ἐρρῖκος. Γιὰ τὸ χατῆρί μου.

Ἐλισάβετ. Δὲν θέλω.

Ἐρρῖκος. (Ζωηρῶς) Δὲν θέλεις;

Ἐλισάβετ. Ὅχι!

Ἐρρῖκος. Μὰ ὅταν ἐγὼ σὲ παρακαλῶ γιὰ κἄτι, πάν-
τα θὰ λέγῃς δὲν θέλω;

Ἐλισάβετ. Ναι! Ναι! Ναι! Ὅταν ἐγὼ δὲν θέλω
καὶ δέκα φοραὶς νὰ μὲ παρακαλέσῃς, δὲν θέλω.

Ἐρρῖκος. (Ζωηρότερον) Τί πράγμα; ἐγὼ νὰ σὲ πα-
ρακαλῶ δέκα φοραὶς καὶ νὰ μοῦ λέγῃς πάντα ὄχι!

Ἐλισάβετ. Βέβαια, ὅταν κάθῃσαι καὶ μοῦ λέγεις
κουταμάραις.

Ἐρρῖκος. Καμμία κουταμάρα. Πρέπει νὰ τὸ πῆς,
γιατὶ τὸ θέλω ἐγώ.

Ἐλισάβετ. Δὲν τὸ λέγω.

Ἐρρῖκος. (Ἀπειλῶν αὐτήν.) Ἐλισάβετ!

Ἐλισάβετ. (Ὁμοίως.) Ἐρῖκε!

Ἐρρῖκος. Πρέπει νὰ τὸ 'πῆς.

Ἐλισάβετ. Πρέπει; Χά! Χά! Χά!

Ἐρρῖκος. Τὸ ἀπαιτῶ.

Ἐλισάβετ. Καλὲ ὄνειρεύεσαι ἢ κατέβηκες σήμερα ἀπὸ τὸ κρεββάτι μὲ τὸ ζερβὶ τὸ πόδι;

Ἐρρῖκος. Μὲ κανένα πόδι δὲν κατέβηκα· ἔλα τώρα μὴ κάμνεις παιδιάστικα πράγματα! Ἐγὼ σοῦ τὸ λέγω μὲ τὰ σωστά μου· πρέπει νὰ τὸ 'πῆς· «Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο.»

Ἐλισάβετ. Αὐτὸ πρέπει νὰ 'πῶ;

Ἐρρῖκος. Μάλιστα.

Ἐλισάβετ. Πρέπει;

Ἐρρῖκος. Ναί, πρέπει, χρεωστεῖς νὰ τὸ 'πῆς.

Ἐλισάβετ. Καθόλου· χρεωστῶ μὰ δὲν πληρώνω.

Ἐρρῖκος. Ἐλισάβετ, σὲ παρακαλῶ.

Ἐλισάβετ. Δὲν τὸ κάμνω.

Ἐρρῖκος. Διὰ τελεπταίαν φοράν, σὲ παρακαλῶ.

Ἐλισάβετ. Δὲν τὸ λέω, δὲν τὸ λέω καὶ τὸ κεφάλι σου νὰ σπάσης.

Ἐρρῖκος. Καλά· θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Ἐλισάβετ. Πολὺ καλά, θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Ἐρρῖκος. Ἄ! λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ μὲ ἀκούσης; Ἄρνεῖσαι;

Ἐλισάβετ. Ἄρνι ἐγὼ δὲν εἶμαι.

Ἐρρῖκος. Δὲν θὰ παύσης τὸ πεισμὰ σου;

Ἐλισάβετ. Ὁχι!

Ἐρρῖκος. Νὰ λοιπὸν. (Τὴν κτυπᾷ.)

Ἐλισάβετ. Ἄχ! Ἄχ!

'Ερρίκος. Ειπέ το!

'Ελισάβετ. "Αχι! "Αχι! "Αχι!

'Ερρίκος. «Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο».

'Ελισάβετ. "Οχι! "Οχι! (*Ἀπαλασσομένη*) 'Ασχημάνθρωπε νὰ μοῦ σφίξης τὸ χέρι ἔτσι, αἶ; Καλὰ, καὶ ἐγώ, δὲν θὰ τὸ 'πῶ, δὲν θὰ τὸ 'πῶ.

'Ερρίκος. Καλὰ λοιπόν! Καὶ ἐγὼ σὲ χωρίζω, σὲ χωρίζω.

'Ελισάβετ. Κάμε ὅ,τι θέλεις.

'Ερρίκος. "Ἐτσι εὐκόλα μὲ διώχνεις;

'Ελισάβετ. "Οταν θέλῃς νὰ ἦσαι τρελλός.

'Ερρίκος. (*Παρακλητικῶς.*) Καὶ ὅμως ἤμπορεῖς νὰ 'πῆς αὐτὰ τὰ δύο λόγια.

'Ελισάβετ. Ναί, ἀλλὰ δὲν θέλω.

'Ερρίκος. Λοιπὸν πῆγαινε 'σ τὸ . . .

'Ελισάβετ. Πηγαίνω. (*Κινεῖται ὀπως ἐξέλιθη.*)

'Ερρίκος. 'Ελισάβετ, «Δόξα σοι ὁ Θεός. Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο.»

'Ελισάβετ. "Οχι! "Οχι! "Οχι! (*φεύγει.*)

'Ερρίκος. Πεισματάρρα. Γυναῖκα δὲν εἶνε; Καλωσύνη, φοβέραις, βία, ὅλα εἶνε χαμένα· καὶ νὰ τὴν πνίξῃ κανεὶς πάλιν θὰ λέγῃ ὄχι.

Σκηνὴ Β'.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ ὁ ἄνω.

'Αλφρέδος. (*Εἰσερχόμενος.*) "Αφῆσέ την 'Ερρίκε καὶ ἴσως μεταβάλλῃ γνώμην.

Ἐρρῖκος. (Μετ' ἐντροπῆς) Ἄ! Κύριε ἤκούσατε;
Ἀλφρέδος. (Γε.λῶν) Ἐν μέρος τῆς φιλονικίας σας.
Ἡ Ἐλισάβετ εἶνε ὀλίγον πεισματάρα.

Ἐρρῖκος. Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ καλὴ δὲν εἰξεύρω τί
τῆς κατέβηκε σήμερα ἴσ τὸ κεφάλι.

Ἀλφρέδος. Αὐτὸ ἀλήθεια. Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ εἰξεύρη
τί ἔχουν αἱ γυναῖκες ἴσ τὸ κεφάλι. Πήγαινε τώρα νὰ μὲ
φέρῃς μίαν φιάλην Βορδῶ, διὰ νὰ πῆν ὁ πενηθερός μου ἕνα πο-
τηράκι παραπάνω.

Ἐρρῖκος. Θέλει, δὲν θέλει, θὰ τὴν καταφέρω νὰ τὸ
πῆ (φεύγει).

Ἀλφρέδος. Πῶς δὲν εἶνε ἔτοιμη ἀκόμη; Ἄ! νὰ την!

Σκηνὴ Γ'.

EMMA καὶ ὁ ἄνω.

Ἐμ.μ.α. Καλὴ ἡμέρα ἀγάπη μου.

Ἀλφρέδος. Καλὴ ἡμέρα Ἐμμα μου.

Ἐμ.μ.α. Πῶς ἐκοιμήθης;

Ἀλφρέδος. Λαμπρὰ.

Ἐμ.μ.α. Καὶ εἶσαι εὐτυχής;

Ἀλφρέδος. Καὶ τὸ ἐρωτᾷς ἀφοῦ ἔχω σὲ γυναῖκά μου.

Ἐμ.μ.α. Κόλαξ. Ἄλλ' αὐτὸ τώρα πρέπει νὰ παύσῃ,
ἡμεῖς τώρα εἴμεθα τρεῖς μῆνας ὑπανδρευμένοι· πρέπει νὰ
ἀρχίσῃς νὰ γίνεσαι σύζυγος καὶ νὰ παύσῃς πλέον νὰ μου
κάμνης τὸν ἔραστον.

Ἀλφρέδος. Παρατήρησα μίαν κωμικωτάτην σκηνήν.

Ἡκουσα . . . (γε.λῶ)

"Εμ.μ.α. Τί αγαπητέ μου;

'Αλφρέδος. "Ολως τυχαίως εξερχόμενος του δωματίου μου ήκουσα ένχ ζωηρόν διάλογον. 'Εσταμάτησα. 'Ο 'Ερρίκος και ή 'Ελισάβετ έτακτοποιούν την τράπεζαν· ο 'Ερρίκος ευχαριστημένος εκ τούτου αναφωνεί, «Δόξα σοι ο Θεός! Τό τραπέζι είνε στρωμμένο». Καί απαιτεί από την 'Ελισάβετ να είπη τό ίδιον.

"Εμ.μ.α. Τί ανόητος.

'Αλφρέδος. 'Η 'Ελισάβετ ήρνεϊτο, ο 'Ερρίκος επέμενε και τοιουτοτρόπως περιέπεσαν εις αληθή φιλονικίαν. 'Εκείνος ήθέλησε να την αναγκάση, άλλ' εκείνη έμεινε με τό πείσμα της επαναλαμβάνουσα, όχι, όχι!

"Εμ.μ.α. 'Αλλά τίς των δύο είχε περισσότερον πείσμα, ο 'Ερρίκος ή ή 'Ελισάβετ;

'Αλφρέδος. 'Αλλ' εκείνος την παρεκάλει.

"Εμ.μ.α. 'Ητο ανόητος απαίτησις.

'Αλφρέδος. 'Αλλά τόσον άπλουστάτη, ώστε ή άρνησις της 'Ελισάβετ αποβαινει άδικαιολόγητος.

"Εμ.μ.α. 'Η απαίτησις του 'Ερρίκου ίσα ίσα δέν δύναται να δικαιολογηθῆ· εγώ δέν εύρίσκω να έχη άδικον ή 'Ελισάβετ.

'Αλφρέδος. "Ελα, μή φιλονικοῦμεν δι' αυτό, διότι εις ήμᾶς δέν δύναται να συμβῆ τό τοιούτον· ένν εγώ σε παρεκάλουν δια τόσω μικρόν πράγμα, βεβαίως θά τό έκαμνες.

"Εμ.μ.α. (Γελᾷ.)

'Αλφρέδος. Βεβαίως θά τό έκαμνες.

"Εμ.μ.α. Καί αν δέν τό έκαμνα,

'Αλφρέδος. 'Α, μπᾶ! Τέτοιο πράγμα! 'Εγώ θά έστοιχημάτιζα!

Ἐμ. μ. α. Μὴ στοιχηματίζεις.

Ἀλφρέδος. Ἄς κάμωμεν δοκιμὴν.

Ἐμ. μ. α. Ὅχι, ὄχι, σέ παρακαλῶ.

Ἀλφρέδος. Σὲ παρακαλῶ ἀγαπητῆ μου Ἐμ. μ. α, εἰπέ το, μίαν μόνον φοράν, «Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο».

Ἐμ. μ. α. (*Ἠσυχῶς*) Ὅχι, δὲν τὸ λέγω.

Ἀλφρέδος. Σὲ παρακαλῶ, σέ παρακαλῶ!

Ἐμ. μ. α. Ὅχι, ὄχι!

Ἀλφρέδος. (*κλιηκτοί*) Δὲν τὸ λέγεις;

Ἐμ. μ. α. Ὅχι!

Ἀλφρέδος. (*Εγχειρόμενος.*) Ἐμ. μ. α, σὺ νὰ μοῦ ἀρνεῖσαι τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα;

Ἐμ. μ. α. Ἀλλὰ θὰ ἦτο παιδαριῶδες νὰ τὸ εἶπω.

Ἀλφρέδος. Παιδαριῶδες ἢ ὄχι ἀδιάφορον ὁ σκοπὸς μου εἶνε νὰ ἐκπληρώσης τὴν παράκλησίν μου.

Ἐμ. μ. α. Μὰ ἔχεις ἄδικον, νὰ μοῦ κάμνης μίαν ταιαύτην παράκλησιν.

Ἀλφρέδος. Ἔστω. Ἀλλὰ καὶ σὺ ἔχεις ἄδικον νὰ μοῦ τὴν ἀποροίπτης.

Ἐμ. μ. α. Ἐγὼ ἔχω ἄδικον. Ἄ! εἶνε ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν μοι ὁμιλεῖς τοιουτοτρόπως.

Ἀλφρέδος. Καὶ σὺ εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν μοι ἀρνεῖσαι μίαν παράκλησιν.

Ἐμ. μ. α. Ναί, εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν με παρακαλεῖς τόσον παιδαριωδῶς, τόσον ἀπερισκέπτως.

Ἀλφρέδος. Παδαριωδῶς; ἀπερισκέπτως; Τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποῦ ἀκούω. Αὐτὴ εἶνε ἡ γλῶσσα τῆς ἀγάπης;

"Εμ.μ.α. Καί εἶνε δυνατὸν ἡ ἀγάπη, νὰ ζητῆ ἀνόητα πράγματα ἀπὸ τὴν φιλότατην του;

'Αλφρέδος. 'Αλλ' ἐγὼ δὲν ἀπήτησα, ἐγὼ ἀπλῶς παρεκάλεσα.

"Εμ.μ.α. Καὶ ἂν θὰ τὸ ἀπήτεις;

'Αλφρέδος. Τότε...

"Εμ.μ.α. Καὶ ἂν θὰ τὸ ἀπήτεις;

'Αλφρέδος. Τότε βεβαίως δὲν θὰ ἤρνεῖσο·

"Εμ.μ.α. (ἀποφασιστικῶς) "Ἰσα, ἴσα, τότε θὰ ἤρνούμην.

'Αλφρέδος. Πῶς!

"Εμ.μ.α. Τοιοῦτον πρᾶγμα θὰ ἀπήτεις παρ' ἐμοῦ; Λοιπὸν θέλεις νὰ μὲ ταπεινώσης; Εἰς τὴν παράκλησίν σου ἴσως θὰ ὑπεχώρουν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπαίτησίν σου ποτέ.

'Αλφρέδος. Θεέ μου! Πόσον ὠργισμένη, πόσον ἀποφασιστικῶς ἐπιτίθεται κατ' ἐμοῦ· αὐτὸς εἶε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μία γυνὴ πρέπει νὰ ὁμιλῆ πρὸς τὸν σύζυγόν της;

"Εμ.μ.α. Τοιαύτας ἀνοήτους ἀπαιτήσεις προτείνουν οἱ ἄνδρες εἰς τὰς συζύγους των; (Σημαίνει τὸν κώδωνα)

Σκηνὴ Δ'.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ, ΕΡΡΙΚΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

"Εμ.μ.α. Φέρε με τὸ μανδύλιόν μου. (Ἡ 'Ελισ. γεύγει.)

'Αλφρέδος. "Εμ.μ.α, ὅταν πρόκειται διὰ μίαν ἀστείότητα, μὴ τανύεις πολὺ τὸ σχοινί, διότι θὰ κοπῆ.

"Εμ.μ.α. Καὶ ἐγὼ τὸ κάμνω αὐτό; Σὺ μετατρέπεις τὰ ἀστεῖα εἰς σπουδαῖα. (Κάθεται καὶ ἐρράζεται ἔχουσα ἐστραμμένα τὰ γῶτα πρὸς τὸν 'Αλφρέδον· εἰσέρχεται ὁ

Ἐρρῆκος φέρων γιάλην τὴν ὁποῖαν ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης Ἐρωτᾷ διὰ σημείων τὴν Ἐλισαβετ ἄν θέλῃ γὰ τὸ εἰπῆ, ἀ.λ.λ' αὐτὴ ἀπαντᾷ ὁμοίως ὄχι φεύγων. Ὁ Ἄλφρεδος κάθεται ἀτέραντι τῆς Ἐμμιας κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ἐφημερίδα, τὴν ὁποῖαν ἀφίνει μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῶν ὑπηρετῶν· πλησιάζει τὴν Ἐμμαν).

Ἄλφρεδος. Λοιπὸν, ἐσκέφθης; Ὁὐ ἀφήσης τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην σου; αὐτὴν τὴν ἰδιοτροπίαν;

Ἐμ.μ.α. (Ρίπτει κατὰ γῆς τὸ ἐργόχειρόν της.) Πῶς! ἰσχυρογνωμοσύνην; ἰδιοτροπίαν; Εἰξεύρεις ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ ὑποφέρω αὐτὰς τὰς λέξεις. Σὺ μᾶλλον εἶσαι ἰδιοτρόπος ἐπιμένων εἰς μίαν ἀνοησίαν.

Ἄλφρεδος. Ἀλλὰ Ἐμμαν, ἐγὼ θέλω μόνον, νὰ μὴ ἀπορρίψῃς τὴν παράκλησίν μου.

Ἐμ.μ.α. Καὶ ἐγὼ σὲ παρακάλῳ νὰ παύσης.

Ἄλφρεδος. Ἡ παράκλησίς σου ὅμως ἔρχεται κατόπιν τῆς ἰδικῆς μου. Ποτὲ δὲν ἐφантаζόμην ὅτι ἤμπορεῖς νὰ εἰπῆς ὄχι.

Ἐμ.μ.α. Ἔτσι, αἱ! δὲν ἔχω ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ εἰπῶ ὄχι! Λοιπὸν πάντα ναὶ νὰ λέγω. Ἀπαιτεῖτε λοιπὸν σκλάβα καὶ ὄχι σύζυγον.

Ἄλφρεδος. (Εἰρωνικῶς) ὦ! Τί ὑπερβολή! Τί παρεξήγησις!

Ἐμ.μ.α. Ἔτσι ἀρχίζει ἡ ὑποδούλωσις, μὲ τὴν ἀπαίτησιν τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ γίνω ποτὲ σκλάβος. Ὁὐ ὑπερασπίζω τὰ δικαιώματά μου μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς μου. Οὐδέποτε θὰ ὑποκύψω οὔτε εἰς ἀπειλάς, οὔτε εἰς βίαν.

Ἄλφρεδος. Καὶ ὅμως ἡ Γραφή λέγει· «Καὶ αὐτὸς ἔστω ὁ Κύριός σου».

"Εμ.μ.α, Βλέπω λοιπόν ότι είχα δίκαιον· σὺ θέλεις νὰ ἦσαι Κύριος καὶ ἐγὼ ἡ σκλάβα. Σὺ νὰ προσταζῆς καὶ ἐγὼ νὰ ὑπακούω. Ἀναγνωρίζω Κύριε τὴν κυριαρχίαν σου. Θὰ σὲ ὑπακούω εἰς ὅλα τὰ συνετὰ πράγματα, οὐδέποτε ὅμως εἰς προσταγὰς ἀνοήτους.

'Α λ φ ρ έ δ ο ς. Αὐταὶ δὲν εἶνε ἐκφράσεις πρὸς ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ὑπολήπτονται.

"Εμ.μ.α. Τοιαῦτα πράγματα δὲν εἶνε καθόλου ἐνθαρρυντικά, διὰ μίαν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ὑπολήπτονται.

'Α λ φ ρ έ δ ο ς. Ἀλλὰ μίαν ἀστειότητα.

"Εμ.μ.α. Εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως ἔδωκες μεγάλην σπουδαιότητα. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μοὶ ἔλεγες· οὐδέποτε θὰ μεταβληθῶ ἀγάπη μου. Καὶ ἐν τούτοις τώρα παρουσιάζεσαι σύζυγος ψυχρὸς, μεταχειριζόμενος τὴν γυναῖκά σου ὡς ὑπήκοόν σου.
(Κλαίει)

'Α λ φ ρ έ δ ο ς. (Μετ' ἀγωνίας.) Ἀλλὰ μὴ κλαίεις διὰ τὸν Θεόν· εἰξεύρεις ὅτι τὰ δάκρυα μὲ συγκινοῦν.

"Εμ.μ.α. Σὺ πταίεις· ποῦ μὲ κάμνεις νὰ κλαίω.

'Α λ φ ρ έ δ ο ς. (Εἰρωνικῶς) Θεέ μου! Τί τέρας εἶμαι. Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ σὲ κάμνω νὰ κλαίης. Τί νὰ γίνῃ, δυστυχῆς "Εμ.μ.α· ἡ μοῖρά σου βλέπει· σὲ ἔρριψε μὲ ἓνα τέτοιον ἄνδρα σκληρόν καὶ ἀπάνθρωπον.

"Εμ.μ.α. Τώρα ἔχομεν καὶ ἐμπαιγμούς. "Αχ! ποῖος θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε πρὸ μιᾶς ὥρας. "Ημην τόσω εὐτυχῆς πρὸ ὀλίγου καὶ τώρα . . . (κλαίει)

'Α λ φ ρ έ δ ο ς. Δὲν ὑπάρχει γυνὴ δυστυχεστέρα ἀπὸ σὲ "Εμ.μ.α μου. Ὅριστε τώρα· νὰ καὶ τὰ κατηραμένα πάλι δάκρυα. Ἐάν ἤρχοντο τώρα τὰ πεθερικά. "Εμ.μ.α! Γυναικιοῦλά μου, ἔλα, ἔλα . . . ἄς ἀγαπήσωμεν ἄς κάμωμεν εἰρήνην.

"Εμ. μ. α. Ειρήνην;

'Αλφρέδος. Εἶνε ἀνοησία νὰ πικραίνωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, τὴν σημερινὴν ὠραίαν πρωΐαν.

"Εμ. μ. α. Ἄ! Τὸ ἐκατάλαβες;

'Αλφρέδος. Κανεὶς μὲς δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰν αἰτίαν νὰ φιλονικῇ.

"Εμ. μ. α. Καὶ ὅμως ἦσο τόσον σκληρὸς ἐναντίον μου!

'Αλφρέδος. Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ ἔρχομαι πλησίον σου καὶ σοὶ προσφέρω τὴν χεῖρα· ἄς κλείσωμεν εἰρήνην.

"Εμ. μ. α. Σὺ κακότεροπε νὰ μὲ βασανίζης τόσον, καὶ νὰ μὲ λυπῆς.

'Αλφρέδος. Ἔλα, λέγε τώρα πρὸς χάριν μου, ἐκεῖνα τὰ δύο λογάκια.

"Εμ. μ. α. (Ἰ ψευρομένη ὀργίλωσ) Τί! πάντοτε τὰ ἴδια;

'Αλφρέδος. Δὲν θέλεις;

"Εμ. μ. α. Μὰ Ἄλφρέδε.

'Αλφρέδος. Μὰ ἐγὼ ἐπρόσπεσα, σοῦ ἔπεινα τὴν χεῖρά μου, τώρα εἶνε ἡσειρά σου νὰ ὑποχωρήσης, διὰ νὰ ἔλθωμεν ἴσα, ἴσα.

"Εμ. μ. α. (Μετ' ἀγωνίας) Ἐπιμένεις λοιπὸν ἀκόμη; Θέλεις λοιπὸν ν' ἀρχίσωμεν ἐν νέου τὴν φιλονικίαν;

'Αλφρέδος. Δόσε τέλος εἰς τὴν φιλονικίαν· εἶπέ τὰ δύο λογάκια καὶ μένω εὐχαριστημένος.

"Εμ. μ. α. Ὅχι, καὶ πάλιν ὄχι!

'Αλφρέδος. Ὅχι!!!

"Εμ. μ. α. (ἀποφασιστικῶς) Ὅχι!

'Αλφρέδος. Πολὺ καλά. Μὲ ἓνα τέτοιο μικροῦτσικο πρᾶγμα ἤμποροῦσες νὰ μὲ εὐχαριστήσης ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνεις. Ἢμπορεῖ νὰ ἦνε ἰδιοτροπία, ἀνοησία μου, ἀλλ' ὅμως μὲ εὐχαριστεῖ καὶ σὺ ἀρνείσαι. Εἰς τὴν μικρὰν μου αὐτὴν

ἀπαίτησιν ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ ἀγάπη. Δὲν μὲ μέλλει ποσῶς διὰ τὰ ἀνόητα ἐκεῖνα λόγια, ἀλλὰ θὰ μὲ ἀπεδείκνυες τὴν ἀγάπην σου ἂν τὰ ἔλεγες· καὶ ὅμως ἀρνεῖσαι νὰ δώσῃς αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν. Σὲ παρεκάλεσα, ἀπήτησα, ἐξήντησα πᾶν φρόνιμον μέσον, ἀλλὰ σὺ μένεις ἰσχυρογνώμων. Μὴ μοῦ εἰπῆς λοιπὸν πλέον ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. (κλαίει).

Ἐμ.μ. Καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα παρακαλῶ μὲ ἀποδείξεις ἰσχυρογνωμοσύνην. Μόνος σου λέγεις ὅτι τὰ λόγια ἐκεῖνα εἶνε μία ἀνοησία καὶ ὅμως ἐπιμένεις. Διὰ τῆς ἀνοησίας αὐτῆς θὰ ἐζητυελιζόμην καὶ ὅμως ἀπαιτεῖς, ἀπαιτεῖς νὰ ἀποφασίσω νὰ καταισχυρθῶ. Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ἀγάπη; (Κλαίει). Ἡ ἀπαίτησίς σου μὲ λυπεῖ μὲ στενοχωρεῖ, ἀλλὰ σὺ δὲν συγκινεῖσαι, ἐπιμένων εἰς τὴν ἰδέαν σου. Ὁ σκληρὸς τρόπος σου μὲ κάμνει νὰ κλαίω ἀλλὰ σὺ μένεις ψυχρὸς, ἄκαμπτος. Ποῖος λοιπὸν εἶνε ἰσχυρογνώμων;

Σκηνὴ Ε'.

ΕΡΡΙΚΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

Ἐρρῆκος. Τὰ ἀφεντικά 'πλάκωσαν.

Ἄλφρέδος. Κρύψε τὰ δάκρυά σου· τί θὰ σκεφθοῦν ὅταν σὲ ἰδοῦν κλαίουσαν.

Ἐμ.μ. Δὲν πειράζει, πρέπει νὰ μάθουν καὶ αὐτοὶ τί συνέβη· θεωρῶ ἑμαυτὴν ἀθώαν.

Ἄλφρέδος. Λάβε ὑπ' ὄψιν τὰ καθήκοντά σου! Ἡ οἰκοδέσποινα πρέπει νὰ δεικνύῃ χαροποιὸν πρόσωπον πρὸς τοὺς συνδαιτηθμόνας.

Σκηνή ΣΤ'.

ΑΟΥΣΦΟΡΔ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ και οί ἄνω.

Ἄουσφόρδ. Καλὴν ἡμέραν παιδιὰ μου, καλὴν ἡμέραν
Αἴ! Τί κάμνετε;

Ἄλφρέδος. Καλῶς ἤλθατε.

Ἐμ.μ.α. Καλῶς ἤλθατε καλὴ μου μητέρα, καλέ μου
πατέρα.

Αἰκατερίνη. Αἴ, παιδί μου ἔχω πολὺν καιρὸν νὰ σὲ
ἴδω. Σὺ ἔγεινες ἀριβοθώρητη τώρα.

Ἐμ.μ.α. Καλὴ μου μητέρα.

Αἰκατερίνη. Βιξεύρω τώρα παιδί μου, πῶς μία νέα
νοικοκυροπούλα, ἔχει πολλὰς ἄλλαις δουλειαῖς νὰ κάμη
παρὰ νὰ συλλογίζεται τὴν γραῖαν μητέρα της.

Ἄουσφόρδ. Αὐτὰ εἶνε τὰ ἀνθρώπινα γυναῖκα. Αὐτὴ
πρέπει νὰ ἐγκαταλείψη τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της καὶ
νὰ προσκολληθῆ εἰς τὸν ἄνδρα της· νὰ γίνουν αἱ δύο σάρκες
μία. Ἐτσι λέει ἡ Γραφή· ἀλλὰ Ἐμ.μ.α, συλλογίσου καμμιὰ
φορὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς γέρονς. Δὲν εἶνε ἔτσι παιδί μου;

Ἐμ.μ.α. Πάντοτε πατέρα, πάντοτε.

Ἄλφρέδος. (Πρὸς τὴν Ἐμ.μ.α.) Ἡμεῖς δὲν θὰ κα-
θήσωμεν.

Ἄουσφόρδ. Εἶμαι εὐτυχὴς υἱὸς μου. Ὁ δρόμος εἶνε
πολύς ἕως τὸ σπῆτί σας. Ἐκουράσθηκα καὶ ἔχω μία πείνα
τοῦ διαβόλου. ἸΚάθηται δεξιᾷ τῆς τραπέζης. Ὁ Ἄλφρέ-
δος δίδει κάθισμα εἰς τὴν Ἐμ.μ.α, ἢ ὅποια τὸ προσφέρει
εἰς τὴν μητέρα της καὶ κάθηται ἀπέναντι τοῦ πατρὸς της.
Οἱ ὑπῆρέται εἰσέρχονται κομίζοντες φαγητά. Ὁ Ἐρρίκος

διὰ σημείων ἐπιμένει ν' ἀκούση παρὰ τῆς Ἐλισάβετ τὸ, « Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο ») Χά! Χά! Βρὲ γυναῖκα, ἐκάθισες ἀνάμεσα εἰς τοὺς νέους. Αὐτὴ εἶνε ἰδική σου κατεργαριὰ. Ἔλα, ἄς τσουγκρίσωμεν παιδιὰ μου τὰ ποτήρια, καὶ ἄς εὐχρηθῶμεν νὰ τὰ τσουγκρίσωμεν πολλαῖς φοραῖς ἄν σήμερα. (Ἐκτελοῦν ἐκτός τῆς Ἐμμας ἧτις ἀποσύρει τὴ ἰδικὴν τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰλφρέδου καὶ σφογγίζει τὰ δάκρυά τῆς.) Τί εἶνε αὐτό; Διατί δὲν τσουγκρίζετε τὰ ποτήρια σας. Ἄ! υἱέ μου, σὺ εἶσαι σκυθρωπὸς καὶ ἡ σύζυγός σου ἔχει ἓνα δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς; (γελῶν) Μήπως συνέβη καμμία συζυγικὴ σκηνή;

Αἰκατερίνη. Τί ἐρώτησις εἶνε πάλιν αὐτή; ὅτι καὶ ἂν ἔχουν, ἄφησε τὰ παιδιὰ νὰ τὰ διορθώσουν μονάχα τους.

Ἄλφρέδος. Καλὲ μίκα μικρὰ ἀστειότης· δὲν συμβαίνει τίποτε ἄξιον λόγου ἢ χρυσῆ μου Ἐμμα εἶνε κἄπως εὐαίσθητος.

Ἐμμα. (Ἐκρηγνυμένη εἰς δάκρυα) Καὶ αὐτὸ ἀκόμη; Μοὶ ἀποδίδεις ἀκόμη καὶ εὐαισθησίαν;

Ἄλφρέδος. Ἐμμα ἔπρεπε τοῦλάχιστον ἐπὶ πικρουσίᾳ τῶν γονέων μας...

Αἰκατερίνη. Ἦσύχασε Ἐμμα μου, τέτοια μικρὰ πράγματα συμβαίνουν καθ' ἡμέραν.

Ἐμμα. Τὸ ἐννοῶ ὅτι εἶνε ἄδικον νὰ μὴ ἔμπορῶ νὰ ἐξουσιάσω τὸν ἑαυτὸν μου· τὸ ἔδοξίμασα, προσεπάθησα, ἀλλ' εἶμαι πολὺ καταβεβλημένη.

Αἰκατερίνη. Ἄ! Ἄ! κύρ γαμβρέ!

Ἄουσφόρδ. Ἄ! γυναῖκα, μὴν ἀνακατώνεσαι σὺ εἰς αὐτὴ τὴ δουλειὰ. Αὐτὸ ἐνδιαφέρει μόνον τὰ παιδιὰ μας.

Ἄλφρέδος. Κατὰ τοὺς λόγους τῆς Ἐμμας, φαίνεται

πραγματικῶς, ἂν νὰ τῆς ἐπροξένησα ἐγὼ καμμίαν μεγάλην λύπην. Ἐγὼ θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ὑπόθεσιν, διὰ νὰ κρίνετε ὁ ἴδιος.

Ἄουσφόρδ. Ἄφητε γαμβρέ μου, ἡμεῖς δὲν ἀνακατωνόμεθα εἰς τὴν ἰδικὴν σας συζυγικὴν φιλονικίαν.

Ἄλφρέδος. Ὅχι, ὄχι! Θέλω ἐνώπιόν σας νὰ δικαιολογηθῶ.

Ἄουσφόρδ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη.

Ἄλφρέδος. Μὰ ἤμπορεῖτε νὰ τὸ πιστεύσητε.

Αἰκατερίνη. Καλὲ ἔφησέ τον νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐμπορεῖ νὰ συνεννοηθοῦν. Ὁμίλησε παιδί μου.

Ἄλφρέδος. Παρετήρησα σήμερον τὸ πρωὶ τὸν ὑπὲρ-την μας Ἐρρίκον, ὅστις ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὴν Ἐλισάβετ νὰ τοῦ εἰπῇ: «Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο» καὶ κατήντησεν εἰς ζωηροτάτην φιλονικίαν μετ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἰπῇ. Γελῶν δὲ καὶ ἐγὼ καὶ ἀστεϊζόμενος παρεκάλεσα τὴν σύζυγόν μου νὰ τὸ εἰπῇ, αὐτὴ ὅμως ἠρνήθη μὲ τόσῃ ἰσχυρογνωμοσύνην, μὲ τόσῃ σκληρότητά, ὥστε εἴχομεν μεταξὺ μας μίαν σπουδαίαν λογομαχίαν.

Ἐμ. μ. α. (Κλαίονσα.) Ἐὰν ἀκούετε καὶ μόνοι σας, σκληρότητα, ἰσχυρογνωμοσύνην, εὐχισθησίαν καὶ τόσα ἄλλα. Μαρτυροῦσατε λοιπὸν σεῖς, ἐὰν ἐγὼ ποτὲ ἤμην ἰσχυρογνώμων.

Ἄουσφόρδ. Ξεύρω κ' ἐγὼ, τί νὰ σοῦ πῶ παιδί μου.

Αἰκατερίνη. Ὅχι ἄνδρα μου, δίδεις ἄδικον εἰς τὴν Ἐμμαν. Αὐτὴ οὐδέποτε ἦτο πεισματάρα. Ἠσύχασε παιδί μου, ἡμεῖς δὲν ἀνακατωνόμεθα· μόνοι σας θὰ τὰ διορθώσετε.

Ἐμ. μ. α. Ἀχ μητέρα, αὐτὸς ἐπιμένει ἀκόμη νὰ τοῦ εἰπῶ ἐκεῖνα τὰ λόγια.

Αἰκατερίνη. Πῶς γαμβρέ μου, ἐπιμένεις ἀκόμη;

Ἄλφρέδος. Ἄς ἀφήσωμεν παρακαλῶ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἀνεξήγητον.

Ἄουσφόρδ. Ἄ! Σᾶς παρακαλῶ καὶ ἐγὼ νὰ μὴ μοῦ χαλάσετε τὸ πρόγευμά μου. Σὺ Ἐμμα εἶσαι ὀλίγον τρελλούτσικη καὶ σὺ γαμβρὲ μου πρέπει νὰ συγχωρῆς καμμιά φορὰ κανένα πεισματάκι τῆς Ἐmmas. Σύζυγός σου εἶνε· θὰ συνειθίσῃ μὲ τὸν καιρὸν, καθὼς ἡ ἰδική μου γρηά. Βλέπετε τὴ γρηά μου, ποτὲ δὲν μοῦ ἔκαμε καμμίαν ἀντιλογίαν. ἐκτελεῖ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ ἂν ἐζητοῦσα νὰ μοῦ ᾿πῆ· «Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο» θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε.

Αἰκατερίνη. Ἄ! αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἔλεγα.

Ἄουσφόρδ. Πῶς!

Αἰκατερίνη. Διότι τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ θέλεις.

Ἄουσφόρδ. Ἄλλ' ἐὰν τὸ ἤθελα;

Αἰκατερίνη. Δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα.

Ἄουσφόρδ. Εἶνε ἀληθὲς πῶς δὲν ᾿μιλεῖς σπουδαίως.

Αἰκατερίνη. Σπουδαιότατα.

Ἄουσφόρδ. Καὶ θὰ ἤρνεῖσο νὰ ἐκτελέσης τὴν ἀπαίτησίν μου;

Αἰκατερίνη. Μάλιστα.

Ἄλφρέδος. Ἄς ἑμιλήσωμεν σᾶς παρακαλῶ περὶ ἄλλου πράγματος.

Ἄουσφόρδ. (Συγγρηάων πιτάκιον) Ὁχι! τίποτε. Αὐτὸ ἀκόμη δὲν μοῦ συνέβη. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ καθάρισωμεν (παρακλητικῶς) ἀγαπητῆ μου Κατερίνα, εἰπέ γιὰ χατῆρί μου, «Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο.»

Αἰκατερίνη. Ἄφησέ με ἤσυχη.

Ἄουσφόρδ. Εἰπέ το σέ παρακαλῶ.

Αἰκατερίνη. "Οχι.

Ἄουσοφόρδ. Ἐγὼ τὸ λέγω καθ' ἡμέραν μὲ ὄλην μου τὴν κἀρδιά, ὅταν βλέπω τὸ τραπέζι ἑτοίμο· «Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο». Εἰπέ το καὶ σύ.

Αἰκατερίνη. Τώρα καταλαμβάνω πῶς εἶνε ἀλήθεια, πῶς οἱ ἄνδρες συμφωνοῦν μεταξύ των, ὅταν θέλουν νὰ ὑποδουλώσουν τὰς γυναῖκάς των. Ὁ πατήρ λαμβάνει μέρος ἐναντίον τῆς κόρης του.

Ἄουσοφόρδ. Ἐγὼ δὲν λαμβάνω κανένα μέρος· λαμβάνω τὸ ἰδικόν μου μέρος. Τί ἔχει ἡ κόρη μου μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, δὲν μὲ μέλλει· μὲ ἐσένα ἔχω νὰ κάμω· ἀπὸ ἐσένα ἀπαιτῶ νὰ μοῦ εἴπῃς ἐκεῖνα τὰ δύο λόγια.

Αἰκατερίνη. Πῶς! Ἡμπορεῖς νὰ ἀπαιτήσῃς ἀπὸ τὴν γυναῖκά σου μίαν ἀνοησίαν;

Ἄουσοφόρδ. Ἄνοησις ἢ ὄχι· ἀδιάφορον τὸ ζήτημα εἶνε τῆς ὑπακοῆς καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐμ.μ.α. Εἴμεθα γυναῖκες καὶ ὄχι ὑπήκοοι.

Αἰκατερίνη. Θὰ κρίνωμεν πρῶτα ἐὰν αἱ διαταγαὶ ἦνε καλαὶ, καὶ ἔπειτα θὰ ὑπακοῦωμεν. (*Ἀποσύρονται αἱ μὲν γυναῖκες ἀριστερόθεν οἱ δὲ ἄνδρες δεξιόθεν.*)

Ἄουσοφόρδ. (*Σιγὰ τῶ Ἄ.φρ.*) Τώρα ἐκαθίσαμε κόμβος εἰς τὸ λαιμὸ τῶν γυναικῶν.

Ἄλφρέδος (*ὁμοίως.*) Τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

Ἄουσοφόρδ (*ὁμοίως*) Φίλιτάτέ μου, κάμετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει· ἐγὼ ἔχασα τὸ πρόγευμά μου καὶ ὅταν δὲν προγευματίσω, δὲν ἔχω ὄρεξιν διὰ τὸ γεῦμα.

Ἄλφρέδος (*ὁμοίως*) Αἶ, μὰ τί νὰ γίνῃ τώρα, νὰ ὑποχωρήσωμεν ἡμεῖς;

Ἄουσοφόρδ (*ὁμοίως*) Ἀλλ' εἴ εἰς μαζώματα, 'ποῦ δὲν

κερδίζει κανείς τίποτε νὰ τὰ συνερίζεται. Ἐθύμωσα εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ τῶρα πάλιν μοῦ ἐπέρασε. Δὲν ἔχουν ἄδικον αἱ γυναῖκες. Τέλος πάντων εἶνε σκληρὸν νὰ ἀπαιτοῦμεν ὅσον καὶ τὸ νὰ ἀρνοῦνται. (Συνδιαλέγονται σιγὰ)

Ἐμ.μ.α. (ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν Αἰκατ.) "Ἄν ἐμάντευα ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐμάκρυνεν ἐπὶ τασσῦτον, ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχὴν θὰ ἐξελάμβανα τὴν πρότασιν τοῦ ὡς ἀστείότητα, καὶ θὰ ἐξεπλήρουν αὐτὴν. Τώρα ὅμως δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ κάμω πλέον.

Αἰκατερίνη. (ὁμοίως.) Οὔτε γιὰ ὄνειρον, διότι τότε κάθε 'λίγο, θὰ προσέκρουες εἰς τὰ τυραννικὰ θελήματά του.

Ἐμ.μ.α. (ὁμοίως) Πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι ἐγὼ εἶμαι σταθερὰ εἰς τὰς ἀποφάσεις μου.

Αἰκατερίνη. (ὁμοίως) Σωστά! Κεθόλου νὰ μὴ ὑποχωρήσωμεν· πρέπει ὁ γέρος μου νὰ θαυμάσῃ, πρέπει νὰ μὲ παρακαλέσῃ πολὺν καιρὸν ἕως ὅτου ξεθυμώσω.

Ἐμ.μ.α. (ὁμοίως) Εἶσαι λοιπὸν μὲ τὸ μέρος μου μῆτέρα;

Αἰκατερίνη. Βέβαια, βέβαια.

Ἄουσφόρδ. (σιγὰ πρὸς τὸν Ἀλφρέδον) Ὁ φρονιμώτερος πρέπει νὰ ὑποχωρῇ.

Ἀλφρέδος. (ὁμοίως.) Τὸ ἤθελα καὶ ἐγὼ, ἀλλ' ἔλα πάλιν ἡ ἀνδρική ἀξιοπρέπεια.

Ἄουσφόρδ. Ἀλήθεια, ὅτι εἶνε δύσκολος ἡ ὑποχώρησις καὶ ὁ καθένας τὴν ὀνομάζει φιλοτιμίαν, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; ἐγὼ θὰ δώσω τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν. (Ὁ Ἀλφρέδος σφυγί) Ἀκούσατε παιδιὰ μου, σεῖς εἶσθαι πολὺ δυνατὰ ἠνωμένοι. Θέλω νὰ δυναμώσω λοιπὸν πρῶτα μὲ τὸ πρόγευμα διὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν μάχην. «Δόξα σοι ὁ θεός!

Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο», καὶ πρέπει κανεὶς νὰ φάγη.
(κάθεται.)

Ἔμ.α. Μητέρα μου, καὶ ἡμεῖς δὲν θά...

Αἰκατερίνη. Μάλιστα· ἄς μὴ χάνωμεν τὸ πρόγευμά
μας διὰ μίαν ἀνοησίαν.

Σκηνὴ Ζ'.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἄλφρεδος. (Εἰσέρχεται γέρον δύο ἐπαιωφόρια) Γυ-
ναικοῦλά μου, ἄς δώσωμεν τέλος εἰς τὴν μάχην. Σοὶ προσφέ-
ρω τὴν χεῖρα μου εἰς ἔνδειξιν εἰρήνης, ὁμολογῶν ὅτι ἐγὼ ἤ-
μην ἡ πρώτη αἰτία τῆς φιλονικίας μας. Πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ
σφάλματός μου, σοὶ προσφέρω ἓν ἐκ τῶν δύο τούτων.

Ἔμ.α. (Μετ' ἐιτροπῆς) Ἄλλὰ δὲν ἐξεύρω Ἄλφρεδε

....

Ἄλφρεδος. Διᾶλεξε.

Ἔμ.α. Μὴ στιγμὴ... (Εἰσέρχονται οἱ ἄλλοι)

Ἄλφρεδος. Διᾶλεξε, διᾶλεξε, ἀγαπητῆ μου Ἔμ.α.

Ἔλα δὲ, μὴ νάζιζα τὸ δεξιόν; (Ἡ Ἔμ.α καταρεύει)

Ἄ! σὲ πηγαίνει θαυμάσια.

Ἔμ.α. «Δόξα σοι ὁ θεὸς τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο».

Ἄουσφόρδ. Ἄ! Εὐγε παιδιὰ μου, τώρα τὰ ἐδιορθώ-
σατε.

Ἄλφρεδος. (Εἰσαγκαλιζόμενος τὴν Ἔμ.α.) Ἡ εἰρή-
νη ἔκλεισε.

Ἔμ.α. Διὰ πάντα.

Ἄλφρεδος. Οὐδέποτε θὰ συμβῆῖ παρόμοιον τι.

Ἐμ. α. Οὐδέποτε.

Ἄου σφό ρδ. Καλὰ λοιπόν. Τσουγκρίσατε τὰ ποτήρια σας ἐπάνω εἰς αὐτό. (*Εκτελοῦν ἐκτὸς τῆς Δικαιτερίνης ἥτις ἀποσύρει τὸ ἰδικόν της*)

Αἰκατερίνη. Παρὰ-ἤρησε μὴ φορὰ.

Ἄου σφό ρδ. Τί; τί;

Αἰκατερίνη. Ἐκεῖ εἶνε ἀκόμη ἓνα ἐπανοφῶρι.

Ἄου σφό ρδ. Ἔτσι, αἶ!

Αἰκατερίνη. Δὲν θὰ μὲ ἐξιλεώσης κ' ἐμένα;

Ἄου σφό ρδ. Μὲ τὸ ἐπανοφῶρι; γιὰ ἐμένα εἶνε πολὺ ἀκριβό.

Αἰκατερίνη. Ἄλλὰ σκέψου.

Ἄου σφό ρδ. Νὰ σοῦ πῶ γρηγὰ μου, ὁ Ἄλφρέδος εἶνε νεϊόπανδρο παλληκᾶρι καὶ ἔκκαμε τὴν θυσιάν αὐτὴν, γιὰ νὰ τὰ διορθώση μὲ τὴν γυναικᾶ του, ἀλλὰ ἓνας γέρος ἄν κ' ἐμένα . . .

Αἰκατερίνη. Οὐφ, τί συχαμένος ποῦ εἶσαι.

Ἐμ. α. Ἄλφρέδε, μόλις τολμῶ νὰ τὸ πιστεύσω.

Ἄλφρέδος. Λοιπόν Ἐρρίκε, τὰ διώρθωσες μὲ τὴν Ἐλισάβετ;

Ἐρρίκος. Ἄχ! Δὲν θέλει αὐτὴ ἀκόμη.

Ἄλφρέδος. Ἄ! Ἐλισάβετ, πολὺ πεισματάρια εἶσαι.

Ἐλισάβετ. Ἄλλὰ κύριε . . .

Ἐμ. α. Πρέπει νὰ ὑποχωρήσης, πρέπει νὰ πῆς ἐκεῖνα τὰ λόγια.

Ἐλισάβετ. Πῶς κυρία, εἰξεύρετε;

Ἐμ. α. Ὅλα, ὅλα τὰ εἰξεύρομεν.

Ἄου σφό ρδ. Καὶ μάλιστα εἰξεύρομεν, ὅτι σὺ εἶσαι ἡ ἀρχὴ τῆς φιλονικίας αὐτῆς.

Αϊκατερίνη. Ναι, ναι! Σὺ μᾶς κατετάραξες ὅλους, πρῶι, πρῶι. Λοιπὸν πρὸς τιμωρίαν σου, πρέπει νὰ τὰ εἰπῆς ὅλα φανερά, λοιπὸν ἐμπρός· «Δόξα σοι ὁ Θεός! Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο». (*Γελιοῦν ὄλοι*) Λοιπὸν τί τρέχει; Διατί γελάτε; αἱ;

Πάντες. Τὸ εἶπες!

Αϊκατερίνη. Τὸ εἶπα; ὦ, κουταμάρα μου. (*Κτυπᾷ τὸ στήμα της.*) Ἄφου τὸ εἶπα, νὰ καὶ τὸ χέρι μου, γέρο μου. Ἄλφρεδος. Λοιπὸν Ἐλισάβετ, σὺ μόνη ἐμείνες νὰ τὸ πῆς.

Ἐλισάβετ. Δὲν ἔμποῶ.

Ἐμμα. Ἄν τὸ πῆς, θὰ φροντίσω νὰ γίνῃ ὁ γάμος σου.

Ἐλισάβετ. Τί, ὁ γάμος μου; «Δόξα σοι ὁ Θεός!»

Πάντες. Παρακάτω.

Ἐλισάβετ. Λοιπὸν.

Πάντες. Παρακάτω, παρακάτω.

Ἐρρικός. Λέγε καὶ τὰ ρέστα ἀκόμη.

Ἐλισάβετ. Ἔτσι, αἱ;

Πάντες. Ἐμπρός. Εἰπέ το λοιπὸν.

Ἐλισάβετ. (*Φεύγουσα.*) «Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμμένο.»

Ἐρρικός. (*Τὴν ἀκολουθεῖ.*) Τὸ εἶπε τέλος πάντων.

Πάντες. Εὔγε! Εὔγε!

Ἄουσφόρδ. Μάλιστα τὸ εἶπε, ἄμα ἔκουσε πῶς θὰ γίνῃ γρήγορα ὁ γάμος της.

Ἄλφρεδος. Καὶ ἡ Ἐμμα μου, ἄμα ἔλαβε τὸ ἔπανοφῶρι.

Ἄουσφόρδ. Ποῦ θὰ εἰπῆ; Τῆς γυναικὸς τὸ πείσμα πρέπει νὰ γλυκαίνεται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

